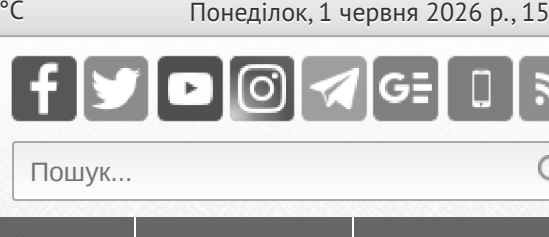

Топ-теми:
• Арктик Ермача
• Корупція на парах Міндича в Енергоатомі
• Напад Росії на Україну

НОВИНИ | [КОМЕНТАРИ](#) | [ПОЗИЦІЇ](#) | [ЛІМКА](#) | [ПОДІЛ](#) | [ВІЙНА](#) | [ВІДЕО](#) | [БЛОГИ](#)

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Методи: [аналіз](#) | [репортаж](#)

Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

79 років тому, 24 жовтня 1945 року була створена Організація Об'єднаних Націй. Головною метою цього утворення було припинення війни та сприяння миру, справедливості та кращому життю для всього людства.

Рівно через 79 років Генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш прибув в візитом до вже майже фашистської Росії, де вклонившись тис руку офіційному військовому злочинцю Володимирі Путіну.

Україна різко розкритикувала Гутерріша на учасній Глобальній БРІКС в РФ. Генсек ООН відхиляв запрошення України за перший Глобальний саміт миру в Швейцарії. Однак він прийняв запрошення до Казані від військового злочинця Путаєва. Це неправильний вибір, який не сприяє справі миру. Він тільки шкодить репутації ООН; - заявило МЗС України 21 жовтня.

Нагадаємо, що три місяці тому, дійсно, Гутерріш відхилив запрошення України на перший Глобальний саміт миру у Швейцарії. Причиню відсутності Гутерріша в ООН не назвали.

Але на цьому він не зупинився і далі друг диктаторів і за сумісництвом генсек ООН Ілля похолоно Путіну, палко обійняв ще одного диктатора - Лукашенку і подякував йому за "подарунок". Білоруський тирани подарував йому скульптуру лелек.

It's not over yet.
The friend of the dictators and part-time UN Secretary General first bowed to putin, then hugged Lukashenka passionately and thanked him for the 'gifts'.

If this scum still has his job as Secretary General tomorrow - who will still believe in the UN? p.twitter.com/RbDyvh60r

— Jürgen Naudtitt [@jurgen_naudtitt](https://www.instagram.com/jurgen_naudtitt/) October 24, 2024

"Нам потрібен мир в Україні. Справедливий мир, відповідно до Статуту ООН, міжнародного права та резолюцій Генеральної Асамблеї ООН", - наголосив Гутерріш, якого чиме інформаційна брава. Браве, міжнародне право передбачає територіальну недоторканість держав, і Генеральна Асамблея заклкала до виведення російських військ з української території, нагадує агенція. Крім того, Гутерріш зазначив, що світові проблеми можна подолати лише, якщо всі країни діятимуть спільно як "глобальна родина".

"Пан Генеральний секретар сказав про те, що ми всі маємо жити як одна велика сім'я. Ми так живемо... У сім'ях, на жаль, часто трапляються сварки, скандали, поділ майна, справа іноді доходить і до війни"; - пошушався з Гутерріша Путін, якого циніч преслужба Кремля.

Що було б якщо Генсек ООН поїхав з візитом до Пугера у Німеччину часів фашизму?

Пілотична ситуація, в якій Генеральний секретар ООН здійснює візит до Адольфа Пугера в нацистську Україну, означає настільки багато складних етичних та політичних питань, які важливо врахувати.

По-перше, ООН, як ми її знаємо, була створена після Другої світової війни в 1945 році саме як реакція на жахливі події війни і злочини нацистського режиму. Організація має фундаментальні цінності, які передбачають мир, права людини і запобігання агресії. З огляду на ці цінності, візит Генсека ООН до Пугера виглядав би надзвичайно проблематичним, особливо якщо враховувати знання про масштаби злочинів надіївості.

Якщо уявити, що ООН все ж існувала під час Третього рейху і що Генсек вирішив поїхати до Пугера, то це, швидяно, викликало б глобальні осуди. Такий візит міг би бути сприйнятий як легітимізація нацистського режиму або як згода з його ідеями. Крім того, це поставило б під сумнів неупередженість і етичність самої ООН як організації, яка повинна захищати права людини.

З іншого боку, звісно, можна уявити ситуацію, де метою візиту могла бути спроба дипломатичного діалогу, щоб зупинити війну або уникнути подальших трагедій, таких як Голокост. Однак навіть за таких умов було б важко уникнути звинувачен у намаганні домовитися з режимом, що порушував усі можливі норми міжнародного права та гуманності.

Навіть в сучасному світі Генсек ООН намагається підтримувати діалог з усіма сторонами конфлікту, незалежно від їхніх ідеологій, оскільки їхня робота спрямована на запобігання війнам та захист прав людини. Проте, для лідера такого масштабу як Адольф Пугер, враховуючи явні докази геноциду та агресії, навряд чи такий візит був би морально виправданий.

Таким чином, уявлення, в реальному світі Генсек ООН уникнув би такої подорожі, оскільки це суперечило б фундаментальним принципам, на яких будується організація, і могло б принести більше шкоди, ніж користі, як для репутації ООН, так і для всього світу.

Прямі аналогії

З огляду на те що на третій рік повномасштабного вторгнення путінської Росії до України та шлу кулу воєнних злочинів скоєних за цей час російськими загарбниками, цей сценарій можна розглядати як аналогію, хоча є і певні відмінності.

Візит нинішнього Генерального секретаря ООН Антоніу Гутерріша до Путіна, який офіційно визнав війну в Україні, є аналогією до візиту до Путіна, який брав до уваги ордер на арешт Міжнародного кримінального суду за воєнні злочини, дійсно вже викликав подібні етичні та політичні питання, що й гіпотетичний візит до Пугера.

Візит до Путіна можна розглядати як своєрідну легітимізацію його режиму, що створює враження, ніби ООН намагається знайти "спільну мову" або навіть визнає його дії, попри звинувачення у воєнних злочинах. Це може знизити моральний авторитет ООН і породити сумніви в її прихильності до захисту прав людини та міжнародного права.

Візит до людини, визнаної міжнародними злочинцем, виглядає як суперечність фундаментальним цінностям, які ООН представляє. Багато хто вже розглядає такий жест як знак слабкості або компромісу з агресором, особливо враховуючи агресивні дії РФ щодо України та інші злочини, які засуджуються міжнародною спільнотою та її самою ООН.

Як і в випадку з нацистською Німеччиною, Росія під керівництвом Путіна була звинувачена в систематичних порушеннях прав людини, зокрема в геноциді, нападках на цивільних і злочинах проти людяності під час війни в Україні. І цей візит Гутерріша і особливо фото де він з поклоном тисне руку вбивці тисяч українців - буде сприйнятий в Україні та у цивільзованих країнах, як зневага до прав людей, які страждають від цих злочинів.

Хоча у випадку з Пугером, ООН не існувала, і сама ідея створення такої організації вийшла як наслідок жахів Другої світової війни, контекст створення ООН і його завдання суттєво відрізнялися. На сьогоднішній день ООН існує як арбітр для вирішення конфліктів і зусиль щодо підтримання миру, що створює ситуацію, коли діалог може бути необхідним, навіть з дуже складними лідерами.

У випадку з Гутеррішем масштаб злочинів та відсутність можливості впливати на нього робили будь-який візит майже безрезультатним. З Путіним же Захід все ще плеєка надії на можливість дипломатичних маневрів, хоча і цей процес є надзвичайно складним якщо не безнадійним. Путін не є абсолютно ізольованим диктатором і прагне, навіть через пропаганду, підтримувати уваження про свою легітимність на міжнародній арені, створюючи приводи для поїздок в такі країни як Монголія та Казахстан, нівеює можливості для тиску, як показав цей самі БРІКС.

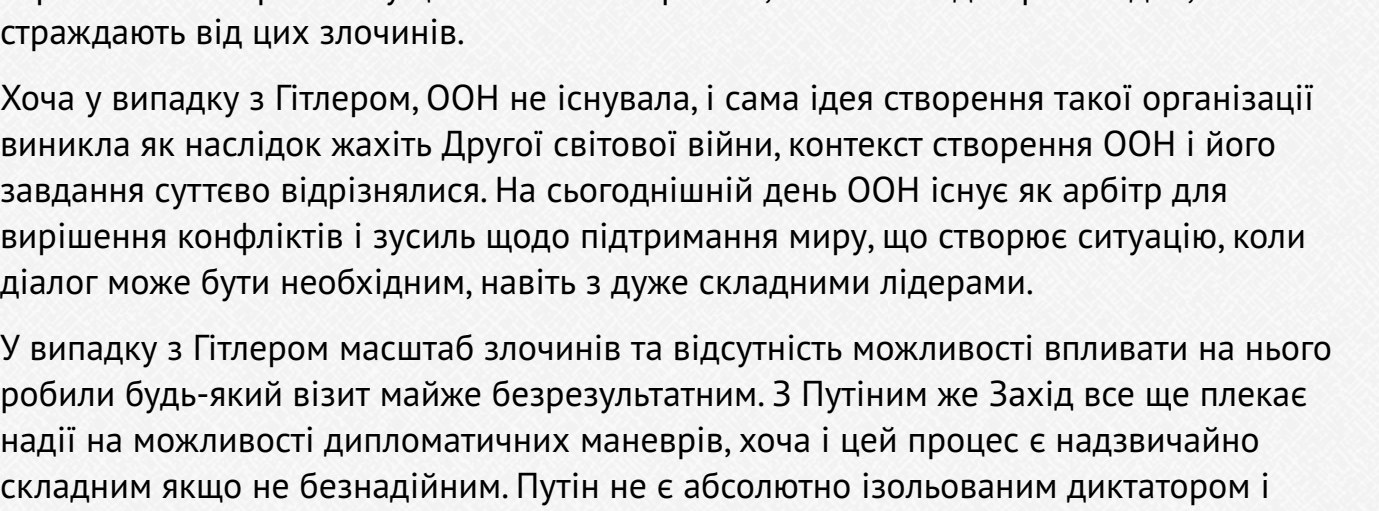
Легітимізація диктатора

Цей візит потенційно може сприйняти як надання політичної ваги російському диктатору та визнання легітимності його влади. У ситуації, коли Путін відкрито ігнорує міжнародне право, продовжує агресію проти України, і є визнаним міжнародним злочинцем за ордером Міжнародного кримінального суду, така зустріч виглядає як "згода" на його дії. Для Путіна цей візит вже став важливим пропагандистським інструментом: він використовує зустріч, щоб показати свій внутрішній аудиторії та союзникам, що його все ще вважають впливовим міжнародним гравцем, з яким готові говорити на найвищому рівні.

У контексті авторитарних режимів подібні дипломатичні жести часто подолують як підтвердження їхньої сили та легітимності. І навіть якщо метою Гутерріша було б намагання досягти перемир'я або домовитися про гуманітарні коридори, сам факт такого діалогу на найвищому рівні може бути сприйнятий як нормалізація стосунків, що підірває міжнародний тиск та намагання ізолювати агресора.

ООН як міжнародна організація має свою місію - підтримання миру, захист прав людини та забезпечення безпеки. Якщо Генеральний секретар вирішить відвідати лідера, який активно порушує ці принципи, це може викликати запитання щодо ролі і цінностей самої ООН. Для багатьох ставити візит виглядає як відступ від власних принципів та як приклад подвійних стандартів, що може підірвати репутацію ООН в очак міжнародної спільноти, особливо в тих країні і народів, які найбільше потребують захисту.

Наприклад, багато хто сприйняв би такий візит як жест, який підірває зусилля країн, що прагнуть запровадити санкції проти Росії, та відверто підтримують Україну в боротьбі за свою незалежність. Багато країн могли б втратити віру в те, що ООН справді є нейтральною і ефективним арбитром міжнародних конфліктів. Зрештою, це може вразити визнати готовність міжнародної спільноти фінансувати організацію, брати участь у її програмах або навіть сприйняти її реформи.

Позиції Генерального секретаря

Візит Гутерріш вже мав зустрічі з Путіним раніше, але їхній контекст був значно більш стриманим і орієнтованим на гуманітарні питання. Проте нині, коли діється про тривалу агресію і систематичне порушення прав людини, будь-які подальші візити можуть викликати більшу увагу. Гутерріш також постійно висловлює підтримку Україні і закликає до припинення агресії, що є важливим сигналом, але в умовах, коли Росія продовжує ігнорувати ці заклики, зустріч з Путіним виглядала б суперечливою.

Замість особистого візиту, Генеральний секретар міг би обирати інші шляхи для тиску на агресора - наприклад, співпрацювати з коаліцією країн для посилення економічного і дипломатичного тиску або виступати з ініціативами щодо реформи Ради Безпеки ООН, щоб обмежити зловживання правом вето.

Головною метою ООН завжди має бути пошук мирних рішень і захист людства, але в умовах, коли один із постійних членів Радыбезу веде війну, ці завдання стають надзвичайно складними для реалізації. Дипломатія - це важливий інструмент, але якщо дипломатія не підкріплена чіткими обмеженнями, санкціями і політичним тиском, вона ризикне втратити свою ефективність і перетвориться на інструмент для легітимізації агресора.

Історичні прецеденти

Ліга Націй, попередниця ООН, мала свою частку складних ситуацій, коли вона намагалася працювати з агресивними державами та їх лідерами. І хоча Ліга Націй була створена як організація, яка мала на меті сприяти мирним війнам та сприйняти міжнародній співпраці, її часто доводилося стикатися з дилеммами щодо реєсії на агресивні дії її власних членів.

Історія Лиги Націй дає декілька прикладів невдалих дипломатичних зусиль та компромісів, що певною мірою нагадують сучасні проблеми ООН.

1. Зустріч з Беніто Муссоліні під час Італійської агресії

У 1930-х роках Ліга Націй зіткнулася з однією з найбільших загроз своїй репутації та легітимності, коли Італія під керівництвом Беніто Муссоліні почала військову агресію проти Ефіопії (подальшої Абіссинії). У 1935 році Італія вторглася в Ефіопію, явно порушуючи принципи Лиги Націй. Ефіопія, яка була членом Лиги, звернулася до організації за допомогою.

Однак Ліга не змогла рішуче відповісти. Хоча деякі санкції були введені проти Італії, вони були слабкими та непослідовними, і фактично не завадили Італії позитивних своїх агресивних планів. Зустріч та перемовини з Муссоліні не дали позитивних результатів, а сама слабка реакція Лиги на агресію лише підкреслила її неадекватність зупинити агресорів.

Ця ситуація також призвела до втрати репутації Лиги Націй і дала сигнал іншим диктаторам - таким як Гітлер, що міжнародна організація не має достатньої потужності або рішучості для протистояння агресії.

2. Реакція на анексію Маньчжурії Японією

Ще один приклад стався в 1931 році, коли Японія вторглася в Маньчжурію - частину Китаю. Ліга Націй спробувала втрутитися, направила комісії для розслідування ситуації та навіть вислала дії Японії незалежним. Але Японія просто вийшла з Лиги Націй у 1933 році, і міжнародне співтовариство не змогло здійснити жодного реального тиску на країну.

Ліга Націй намагалася вступити в переговори з японським урядом, але ці спроби були марними через слабкість організації та відсутність реальних механізмів примусу. Це був чіткий сигнал для агресивних держав, що вони можуть ігнорувати міжнародні інституції без значних наслідків.

3. Монхенська угода 1938 року

Ця угода не була безпосередньо пов'язана з Лігою Націй, але є важливим прецедентом з історії дипломатії між великими державами та агресором. У 1938 році, коли Адольф Гітлер вимагав віддати йому Судети - частину Чехословаччини, що мала німецькомонове населення, лідери Великої Британії (Невіл Чемберлен) і Франції (Едуар Даладур) вирішили домовитися з Гітлером, щоб уникнути війни. Ця угода стала символом провалу західної дипломатії у спробах зупинити агресію, коли компроміс з агресором привів лише до подальшої ескалації.

Уроки історії

Ці історичні прецеденти є важливим попередженням для сучасних дипломатичних організацій, таких як ООН. Вони демонструють, що діалог з агресором, як і активно порушують міжнародне право і здійснюють агресію, може проводитися з дуже обмеженими стратегією і ризиком підходом. Якщо такі зустрічі відбуваються, вони повинні супроводжуватися чітким тиском і міжнародним осудом, щоб уникнути створення враження легітимізації незаконних дій цих режимів.

Тож візит Генсека ООН до агресивного лідера, як Путін, створює аналогічні ризики, як це було в історії Лиги Націй: слабка дипломатія без рішучих заходів може сприйматися як неадекватне погодження, а не як спроба відвернути кризу. Історія демонструє, що такі поступки часто лише посилюють агресора і призводять до ще більших трагедій.

Так воно й виглядає з огляду на те що вже майже три роки йде агресивна війна РФ проти України, а Росія й досі в Радыбезу ООН просто блокує все через вето, а Путін на всі заклики до припинення агресії просто їх ігнорує і це підкреслює критичну проблему сучасної міжнародної дипломатії та, зокрема, роботи ООН. Ситуація з агресією Росії проти України і роль Росії в Раді Безпеки ООН є яскравим прикладом структурної недосконалості організації, яка мала б підтримувати міжнародний мир і безпеку.

Ситуація з Радою Безпеки ООН та правом вето

Росія, як постійний член Ради Безпеки ООН, має право вето, що дозволяє їй блокувати будь-які резолюції, які вона вважає неприйнятними, зокрема ті, що стосуються її агресії проти України. Це право було запроваджено ще на момент створення ООН як спосіб забезпечити підтримку великих держав, але зараз воно створює серйозні перешкоди для міжнародної спільноти, коли один із постійних членів сам є агресором.

Зараз ми маємо парадокс: держава, яка активно порушує статут ООН і чинить агресію проти іншої суверенної країни, має можливість блокувати будь-які заходи, спрямовані на те, щоб її зупинити. Фактично, це зводить нанівець саму задність Ради Безпеки вирішувати конфлікти, коли одним з ключових винуватців є її постійний член.

Такі приклади - це своєрідний парадокс Ради Безпеки ООН. Кожного разу, коли інші держави намагаються ухвалити резолюцію, яка могла б зупинити війну або вплинути на агресора, Росія просто блокує її до дипломатичного само права вето. Це підірває довіру до ООН як механізму забезпечення глобальної безпеки.

Що стосується реакції Путіна на заклики до припинення агресії - вона є типовою для авторитарного лідера, який прагне досягти своїх цілей будь-якою ціною, навіть ігноруючи міжнародний тиск. Замість того, щоб розглядати можливості для миру, російський режим намагається зміцнити свої позиції в Україні через ескалацію насильства, пропаганду та систематичні порушення прав людини. Будь-які заклики міжнародної спільноти до миру або дипломатії не знаходять реального відгуку, оскільки Путін, очевидно, не бачить для себе політичної вигоди в припиненні війни.

Ця ситуація певною мірою нагадує провал Лиги Націй у 1930-х роках, коли агресори також ігнорували міжнародні заклики і продовжували свою політику експансії. Як і Ліга Націй, ООН часто стикається з проблемою браку реальних механізмів примусу, особливо у випадках, коли ідеться про дії великих держав. Ліга Націй виявилася неефективною через те, що її бракувало можливостей зупинити агресію - зараз ми бачимо подібні проблеми в ООН через право вето та структурні обмеження.

Можливі варіанти виходу з кризи

Ідеї щодо реформування Ради Безпеки ООН піднімалися неодноразово, і багато хто вважає, що право вето постійних членів має бути перелансовано або обмежено в випадках, коли ідеться про міжнародні злочини, такі як агресія або геноцид.

Є пропозиції щодо створення механізмів, які могли б забезпечити повільність для держав, навіть тих, які є членами Радыбезу. Однак, усі ці реформи стикаються з сильним опором саме тих держав, які мають вето і не хочуть втратити свій вплив.

Сучасна криза показує, що наявні структури міжнародної безпеки не завжди здатні впоратися з агресивною поведінкою великих держав, особливо коли ідеться про такі країни, як Росія. Це змушує Україну розглянути спільну роботу альтернативні шляхи підтримання миру та стабільності. Наприклад, коаліції окремих держав можуть відігравати важливу роль, як це відбувається зараз у контексті підтримки України - США, Європейський Союз, НАТО та інші держави надають допомогу Україні, що допомагає компенсувати слабкість ООН у цій ситуації.

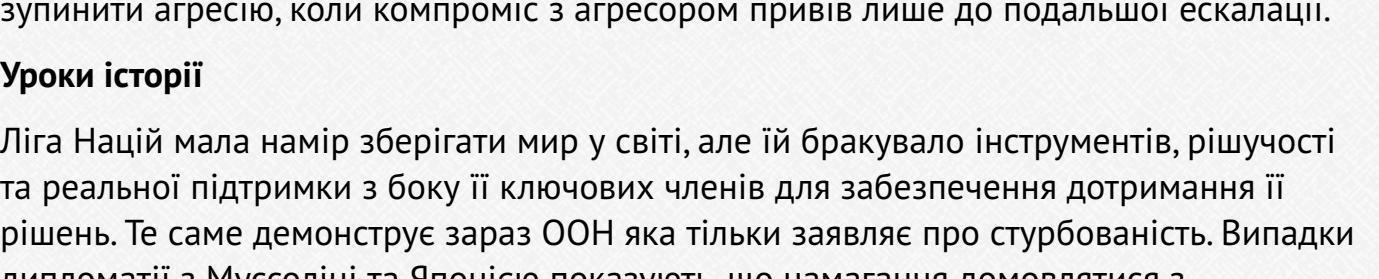
Тезо, що Росія досі має місце в Раді Безпеки ООН та продовжує блокувати всі резолюції, нагадує історичні уроки про слабкість міжнародних організацій перед агресором. Це вказує на необхідність реформи і переосмислення ролі ООН у світі, де великі держави можуть використовувати свої позиції для просування власних агресивних інтересів.

Історія Лиги Націй навила нас, що організації, яка не може реагувати на агресію своїх членів, зрештою втрачає свою легітимність і вплив. ООН зараз стикається з подібними викликами, і як світова спільнота ми стоїмо перед питанням: чи здатні ми реформувати цю систему, чи вона приречена повністю до свого попередника?

По сучасні Генерального секретаря ООН до Володимира Путіна, в нинішніх умовах, це може мати негативні наслідки, які можуть бути витлумачені як легітимізація диктатора та водночас делегітимізація міжнародної організації.

Аргументи

Тема: [Рухомко Амурсько](#) | [Позовано](#) | [Відео](#) | [Відео](#) | [ВІСІС](#) | [Пиття](#) | [ООН](#) | [Антоніу Гутерріш](#)

25 жовтня 2024 г., 14:24 | Переглядає: 2164 | Коментари: 0

[Роздрукувати](#) | [Надіслати товариство](#)

Коментарі:

comments powered by Disqus

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна

Тематику: [Україна](#) | [Україна](#) | [Росія](#) | Як генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш надає легітимність фашистському режиму диктатора Путіна